

SAMENVATTING VAN “TWEE JAAR VAKANTIE”

E. FRANQUINET

Blijkbaar heeft Jules Verne dus, toen hij zich beschikbaar stelde voor den gemeenteraad te Amiens, daarbij nog wel een oogenblik hogere politieke aspiraties gekoesterd. Eenmaal verkozen echter, stelde hij zich spoedig tevreden met zijn ambt en liet alle verdere verlangens op politiek terrein varen.

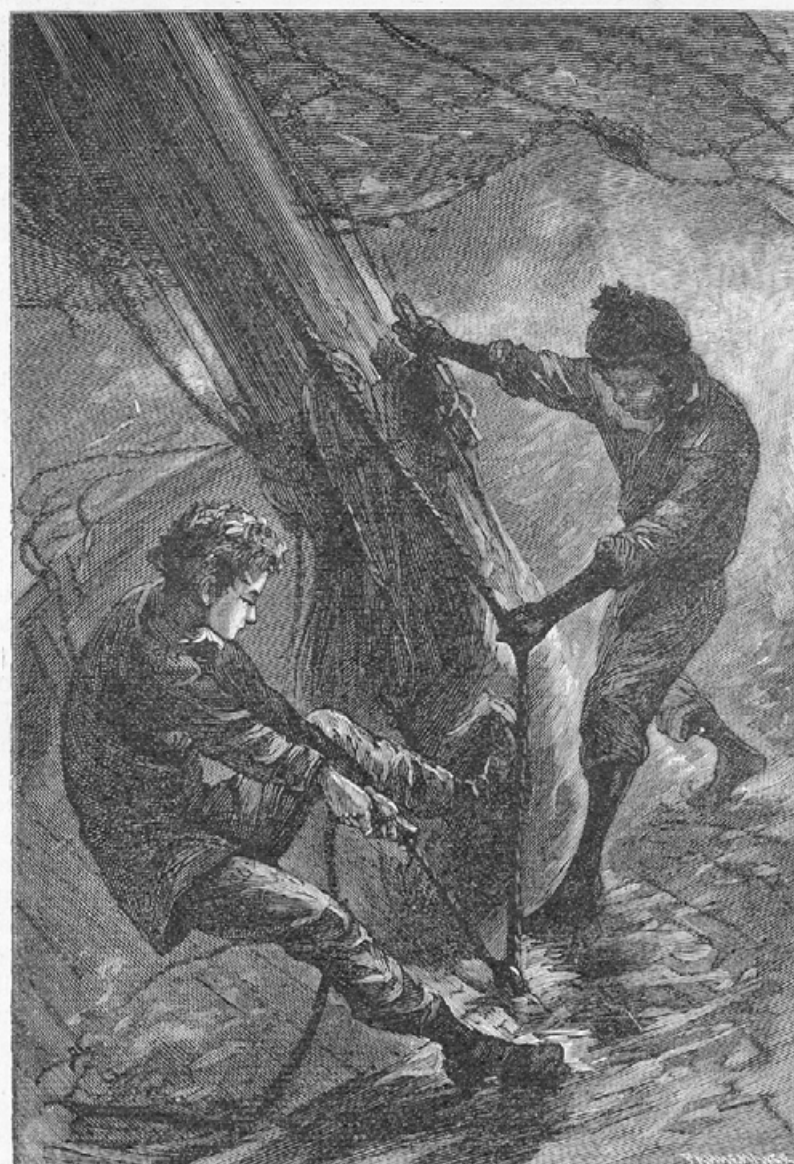
De politieke strijd van 1888 had veel van Jules Verne's tijd gevergd en zoo is het begrijpelijk, dat hij in den loop van dat jaar slechts één roman het licht liet zien, „Deux ans de vacances” getiteld, de derde van zijn Robinsonades.

In dit boek beschreef hij, hoe veertien leerlingen van de Chairman-kostschool te Auckland op Nieuw-Zeeland met een op drift geraakten schoener, de „Sloughi” in het jaar 1860 door stormen over den Stillen Oceaan werden gejaagd en ten slotte op een onbewoond eiland geworpen. De jongens, waarvan de oudste vijftien en de jongste acht jaren telde, wisten zich op energieke wijze door de moeilijkheden heen te slaan, die zich bij die schipbreuk voordeden. Vooral de Amerikaan Gordon, die de oudste en tevens de verstandigste was, en de Franschman Briant legden een buitengewone wilskracht aan den dag.

In een grot werd een tamelijk comfortabel verblijf ingericht met een ruime zaal en een keuken met voorraadafdeeling, waarin de zwarte scheepsjongen Moko den scepter zwaaide. Alleen het gedrag van den jongen Engelschman Doniphan, een zeer aanmatigend heerschap, die een drietal aanhangers had,

veroorzaakte wel eens strubbelingen en bracht meer dan eens het gevaar mee van een openlijke breuk tusschen de jonge kolonisten. Want als zoodanig beschouwden zij zich, toen eenmaal voor hen vaststond, dat de „Sloughi” door hen niet meer zeewaardig was te maken en dat zij zich bevonden op een eiland, dat buiten de gewone scheepsroute lag. Voedsel leverde het eiland, dat rijk was aan dierlijk en plantaardig leven, in voldoende mate op om, met den grooten voorraad conserven, die zij van het gestrande schip hadden kunnen bergen, ruim in hun onderhoud te voorzien. Zij legden zelfs een kraal aan, waarin zij allerlei pluimvee, een paar vigogneschapen en een guanaco, die als trekdier dienst kon doen, onderbrachten.

Briant hield zich voornamelijk bezig met het maken van verkenningstochten over het eiland en ontdekte daarbij, dat zich hier een dertigtal jaren geleden een Fransch

schipbreukeling had opgehouden, wiens geraamte zij nog vonden, alsmede een door hem vervaardigde kaart, die vrij juist de gesteldheid van het eiland weergaf.

De winter liet zich op het Chairman-eiland, zooals de jongens het hadden genoemd, vrij streng gevoelen, doch de grot leverde een zeer goede beschutting op en Gordon, die met algemeene stemmen tot leider van de knapenkolonie was gekozen, wist hen steeds nuttig bezig te houden. Behalve Briant bevond zich onder de leerlingen van de Chairmankostschool ook diens jongere broer Jacques. Het was Briant sedert hun verblijf op het eiland opgevallen, dat Jacques, die vroeger steeds een vroolijke, onbezorgde jongen was geweest, zoo stil en teruggetrokken was geworden. Na lang bidden en smeken onthulde Jacques de oorzaak hiervan: hij had destijds in de haven van Auckland in een speelsche bui de kabels losgemaakt, waarmede de „Sloughi” gemeerd was, en zoo was het

dus zijn schuld, dat het schip op een oogenblik, toen geen der schepelingen aan boord was, op drift was geraakt.

Briant vertelde niets hiervan aan de anderen, maar om Jacques in de gelegenheid te stellen, zijn schuld jegens hen te delgen, gaf hij hem voortaan allerlei moeilijke en zelfs eenigszins gevaarlijke opdrachten.

Toen de jonge kolonisten zich een jaar op het eiland bevonden, moest een nieuwe leider worden gekozen. Gordon stelde zich niet herkiesbaar en nu werd, met groote meerderheid van stemmen, Briant gekozen, tot ergernis van Doniphan, die gedacht had dat de keus op hem zou vallen. Van nu af nam de jonge Engelschman een nog onwelwillender houding jegens Briant aan en liet geen gelegenheid voorbij gaan, om te laten blijken, dat hij zich van diens leiding niets aantrok. Eindelijk kwam het zelfs zóó ver, dat hij zich met zijn drie getrouwen van de rest van het gezelschap afscheidde en naar den anderen kant van het eiland trok. Het viel de vier afgescheidenen echter niet mee, zich daar een behoorlijk onderkomen te verschaffen en toen zij zelfs, na een stormachtigen nacht, ontdekten, dat er een sloep was aangespoeld, waarvan zij de opvarenden niet konden ontdekken, werd het hun wel zeer onaangenaam te moede.

Intussen hadden de andere jongens, die onder leiding van Briant in de grot waren achtergebleven, een reusachtigen achthoekigen vlieger vervaardigd, dien zij wilden oplaten, ten einde de aandacht te trekken van eventueel voorbijvarende schepen. Doch voordat zij den vlieger konden oplaten, vonden zij in het bosch nabij hun grot een vrouw, die geheel uitgeput was en die hun, na bijgekomen te zijn,

vertelde, dat zij met het Amerikaansche schip „Severn” schipbreuk had geleden, nadat de muitende bemanning zich meester ervan had gemaakt. Behalve een zevental muiters, waren slechts zij en de eerste stuurman gered. Deze laatste bevond zich nog in de macht der muiters. Nu besloot Briant zelf des nachts met den vlieger, die wel zijn gewicht kon dragen, op te stijgen, ten einde te trachten, het kampvuur der piraten te ontdekken. Hij zag dit, maar ook nam hij nog op verren afstand den gloed van een vulkaan waar, waaruit hij afleidde, dat het eiland niet zoo geheel van de wereld afgezonderd lag. Ongelukkigerwijze brak bij het inhalen van den vlieger het touw, doch door een sprong in het water wist Briant zich te redden.

Niet lang daarna kwam de eerste stuurman van de „Severn”, Evans, die aan zijn bewakers had weten te ontsnappen, in de grot aan. Hij deelde de jongens mee, dat de muiters de grot hadden ontdekt en dat men zich

eerlang op een aanval moest voorbereiden. Inmiddels had Briant Doniphan en de zijnen, die reeds spijt hadden over hun onbezonnen daad, weten over te halen, naar de grot terug te keren. Eenigen tijd later openden de piraten de vijandelijkheden, maar onder aanvoering van Evans wisten de jongens hen te verslaan en het eiland geheel van hen te zuiveren.

Toen dit gedaan was, togen allen aan het werk om de sloep, die slechts weinig averij had opgelopen, volgens de aanwijzingen van Evans weer in zeewaardigen toestand te brengen, ten einde het eiland te verlaten. Evans had hun namelijk ook verteld, dat het Chairman-eiland dicht bij de Zuid-Amerikaansche kust lag en bij de zeevarenden reeds bekend was onder den naam Hanover. Zoo verlieten de jongens, na een verblijf van twee jaren, hun eiland om kort daarop te worden opgepikt door een stoomschip, dat hen naar Nieuw-Zeeland terugbracht, waar zij met groote vreugde werden ontvangen door hun familieleden, die hen reeds lang overleden waanden.

„Deux ans de vacances”, deze derde Robinsonade van Jules Verne was weer een van die boeken, die van het begin tot het einde weten te boeien. Ook de volwassen lezers konden ervan genieten, al heeft de schrijver dit werk nu eigenlijk zuiver als een jongensboek bedoeld, gelijk blijkt uit de wijze les, die hij meende, aan het eind ervan te moeten uitdeelen en waarin hij de jongelui voor oogen hield, dat men met orde, ijver en onversaagdheid alle omstandigheden, hoe moeilijk ook, te boven kan komen.

E. Franquinet, 1942